

KRISTIN ROCKAWAY

Jak hacknout ZLOMENÉ SRDCE

Jak hacknout
ZLOMENÉ SRDCE

HOW TO HACK A HEARTBREAK
© 2019 by Allison Amini

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Aneta Boučková, 2020
Cover © Kreativní bojovníci s.r.o., 2020
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2020

ISBN 978-80-277-0614-3 (pdf)

KRISTIN ROCKAWAY

Jak hacknout ZLOMENÉ SRDCE

Pro Emilia. Jsem vděčná, že nás dal internet dohromady.

1

Nikdy nevěř ničemu, co si přečteš na internetu.

Dobrá rada. Někde jsem ji četla, dost možná na internetu, nikdy jsem ji ale nebrala vážně. Až do večera, kdy mě Brandon, 26, z Brooklynu pozval na rande a pak se na mě vykašlal a neobtěžoval se ani přijít.

Podle sekce „O mně“ byl Brandon „dobrodruh, který žije přítomností a miluje s naprostým odevzdáním“. Už z toho jsem mohla pochopit, že je to kretén a nemám mu věřit ani slovo.

Jak jsem tak seděla sama u baru, zírala jsem na dno prázdné koktejlové sklenice a v duchu si nadávala, že jsem na to rande vůbec kývla. Normálně bych rozhodně neobětovala svůj páteční večer, jen abych se šla potkat s nějakým náhodným týpkem, co mi napsal přes internet. Na první rande se chodí v úterý nebo ve středu, kdy stejně skoro nikdy není co lepšího dělat. Když se mi ale na displeji rozsvítila fotka krásného Brandona s dokonalým strništěm a otázkou, jestli bych s ním nešla na drink do baru ve čtvrti Financial District, řekla jsem si, že se nic nestane, když to pravidlo pro jednu poruším. Co by se mohlo stát?

Začátečnická chyba.

Dotkla jsem se displeje a podívala se, kolik je hodin. Bylo 18.18. Poslední zprávu od Brandona jsem dostala v 16.37: tak v barley house v šest.

Možná se jenom někde zdržel. Napsala jsem mu: **Platí to dneska?** a marně čekala na odpověď.

„Ještě jednu vodku se sodou?“ Barman si vzal moji prázdnou skleničku a otřel lakovaný dřevěný bar. Teď co dělat: neztrapnit se, utéct hned a najít Whitney, která určitě paří někde na Lower East Side. Nebo dát Brandonovi ještě šanci, objednat si další drink a čekat. Zalistovala jsem jeho profilovkami a při pohledu na jeho plné rty a hluboce posazené oči mě zašimralo v břiše.

„Jo, ještě jednu.“ Třeba se fakt jenom někde zdržel. Koneckonců, tohle je New York. Existuje vždycky milion věcí, co člověka můžou zdržet: poruchy vlaku, zácpy, vyšetřování policie, kvůli kterému se zavře celá hlavní ulice. Musím přestat být tak cynická.

Stejně mi ale v hlavě znělo, co říkala Whitney: *Nesázej všechno na jednoho koně*. A tak jsem otevřela Fluttr a podívala se, jestli by se nějaké jiné rande nenaskytlo někde poblíž.

Všichni teď používali seznamkovou aplikaci Fluttr. Nebyla vlastně ničím výjimečná – fungovala stejně jako všechny seznamkové apky, co jsem kdy používala: nahrajete pár svých nejméně hrozných fotek. Vyplníte své jméno, věk a oblast, kde se pohybujete. A pak prolistujete snad nekonečný seznam mužů. Když swipnete prstem doleva, znamená to nechci, doprava je chci – a když swipnete doprava oba, můžete si psát. Nic na tom není a rozhodně to není nijak originální, ale bůhvíproč byl Fluttr nejoblíbenější. Bylo na něm zaregistrováno nejvíc lidí ze všech seznamovacích aplikací ve městě.

Zatím to teda za mě nebylo nic moc. Když mě to s někým spárovalo, bylo z toho jen dost příšerné první rande,

nekonečné psaní zpráv a občas nějaká ta nevyžádaná fotka stojícího péra. Mužů tam ale bylo na výběr tolik, že jsem si byla jistá, že mě od toho pravého dělí jen jedno swipnutí.

„Tady máte.“ Barman položil můj drink na čistý ubrousek. Napila jsem se a zamotala se mi hlava. Čas jít si vybrat chlapa.

Krasavec číslo jedna byl nahoře bez. *Doleva s tebou, krasavče.*

Krasavec číslo dvě zjevně zrovna vyhrával soutěž v pití piva vzhůru nohama. *Doleva.*

Krasavec číslo tři se mačkal mezi dvěma krasavicemi v bikinách. *Doleva.*

Konečně něco lepšího. Joe, 25, z Murray Hill. Světle hnědé oči, husté černé vlasy a krásné strniště. Nikde v dohledu alkohol ani polonahé krásky. A ještě měl na sobě svetr. *Doprava.*

Z horního okraje mobilu se snesla sprška digitálního ohňostroje. Fluttr prohlásil: *Hodíte se k sobě!*

„Melanie?“

Ha! Moje trpělivost a víra byla odměněna. Rychle jsem vypnula displej telefonu a otočila se na židli za hlasem. Nebyl to ale Brandon z Brooklynu. Byl to Alex Hernandez, nový kolega z práce a opravdu moc pěkný chlap.

„Ahoj.“ Pozdrav se mi zadrhl v krku. Překvapilo mě, že si pamatuje moje jméno. Někdo nás úplně krátce představil pár týdnů zpátky, když Alexe prováděl po celé budově, a od té doby jsme spolu ani jednou nemluvili.

Zanechal ve mně ale obrovský dojem. Stylem se do kanclu plného ošuntělých ajtáků vůbec nehodil: dokonale rozčuchané vlasy, správně ohrnuté džíny a košile skvěle střižená na jeho štíhlý pas a plný hrudník. Chtěla jsem ho vidět znovu, ale neobjevil se žádný dobrý důvod, proč zajít k jeho stolu ani proč se začít jen tak bavit. Kdybych tušila, že navštěvuje Barley House, asi bych sem začala chodit dřív.

„Můžu si přisednout?“ zeptal se.

„Jasně.“

Pověsil si tašku na notebook přes opěradlo barové stoličky a posadil se. Hrála jsem si s náušnicí a snažila se vypadat, jako když se nic neděje. Moc mi to nešlo, když jen pár centimetrů ode mě seděl Alex Hernandez. Voněl hřebíčkem. Jeho kůže by na dotek určitě hrála.

„Jak to jde na helpdesku?“

Ptal se samozřejmě na moji práci v Hnízdě, naší firmě. Když měl zaměstnanec problém s počítačem – rozbila se mu myš, měl starou verzi Wordu nebo omylem stáhl virus z infikované stránky –, moje práce byla to opravit.

„Furt stejný,“ říkám. „V pohodě. Hodně práce. Nic zajímavého.“

„Fajn. A co tu děláš takhle sama?“

„Nejsem sama.“ Jasně, nikdo vedle mě neseděl, ale nechtěla jsem, aby si Alex myslel, že jsem zoufalec, co tráví páteční večery o samotě v barech. Pak jsem si vzpomněla, proč tam vlastně jsem: na rande s někým, koho mi dohodil Fluttr a kdo se na mě asi právě vykašlal. „Mám se tu s někým potkat. Teda asi.“

„Asi?“

Další začátečnická chyba: domluvit si rande naslepo v baru blízko práce. Pracovala jsem na Water Street, hned u South Street Seaport, takže většina mých kolegů chodila na happy hour do barů v těch ulicích s kočičími hlavami kolem Pier 17. The Barley House byl víc na západ, blízko burzy, zastrčený v rohu Maiden Lane, takže mi to přišlo jako bezpečná volba. Představovala jsem si, že se ztratím v záplavě burzových makléřů, kterým padla, a v rachotu jejich oslav konce pracovního týdne. Netušila jsem, že bar bude z poloviny prázdný a že přijde kolega, co se mi líbí, a sedne si vedle mě.

Nechtěla jsem se ztrapnit pravdivou odpovědí, tak jsem odvedla řeč jinam. „Takže do tohohle baru tajně chodí lidi z Hnízda, jen já to tu neznám?“

„Ne, sem chodím jenom já. Bydlím tady za rohem. Jsem tu furt. A po dnešku potřebuju pořádnýho panáka.“ Mávl na barmana a objednal si Maker's Mark s ledem, pak se otočil ke mně a zeptal se: „Dáš si ještě?“

„Ne, dík.“ Druhá vodka se sodou už mi stoupala do hlavy. Asi už ji ani nedopiju. „Co bylo na dnešku tak hroznýho?“

Jen vyčerpaně zaskučel. „Celý se to podělalo, když jsme to zkoušeli rozběhnout. Musel jsem na poslední chvíli spravovat jeden bug, ale to jenom vytvořilo další.“ Barman mu přinesl whisky a Alex přestal mluvit, aby si mohl pořádně loknout. „Nakonec jsem to vyřešil, ale to už byli všichni nasraný.“

„To je na nic.“

„To teda.“ Zajel si rukou do hustých černých kudrnatých vlasů. „Samozřejmě nepomohlo, že Greg vylil obří hrnek kafe na notebook, co právě dostal.“

„To jo. Úplně se to usmažilo.“

Ta nehoda s kádem mi ve skutečnosti zabrala většinu dopoledne. Greg přišel ke mně do kóje, úplně bezradný, v ruce notebook za čtyři tisíce dolarů. Držel ho za roh prasklého displeje. „Mm... jsem to polil,“ povídá, jako by to nebylo jasné z toho, co vytékalo zpod kláves a kapalo na koberec.

„Jak se rozbil ten displej?“ zeptala jsem se, jemně mu počítač vzala z ruky a položila si ho na stůl.

„Ee... mi to upadlo.“

Na někoho, kdo měl být mozkiem vznikajícího podnikání, nevypadal Greg nijak zvlášť inteligentně. Nebo motivovaně, když už jsme u toho.

„Dej mi pár hodin,“ řekla jsem mu. „Zkusím zachránit hard disk a zařídím ti další počítač.“

„Jo jo.“ Už byl zabraný do telefonu a scrolloval po stránce, co vypadala jako Reddit. „Mi napiš, až to bude hotový. Teď jdu... ven.“ A cestou z mé kóje ještě zakopl o přepážku.

Upřímně mi to přišlo k smíchu. Že někdo jako Greg dokáže sehnat stovky tisíc dolarů od investorů, aniž by vlastně něco pořádně věděl nebo třeba pracoval. Alex se ale tvářil tak zoufale, že jsem si to rozmyslela. Chápu, že jemu do smíchu není.

I když totiž Alex pracoval ve stejné firmě, měli jsme úplně jinou práci. Já jsem pracovala pro Hnízdo, inkubační firmu pro start-upy, co poskytuje základní kapitál a dočasně i kanceláře vývojářům aplikací s velkými nápady, kterým se taky říká Ptáčata. Já jsem jim pomáhala se vším, co bylo potřeba, a jako zaměstnanec na plný úvazek jsem spokojeně brala měsíční plat, dva týdny placené dovolené a super zdravotní pojištění.

Alex byl naopak jeden z těch vývojářů, kteří mají super nápady, a za partáka měl Grega. Už několik týdnů jim běžela tříměsíční inkubační doba, takže jim na zdokonalení jejich aplikace nezbývalo moc času. Po třech měsících mají svůj projekt ukázat velkým firmám z celých USA, které dělají s rizikovým kapitálem. Jestli to nedopadne, tím to pro ně celé skončí. Z Hnízda by je vykopli a oni by museli jít někam jinam začít dělat něco jiného. Já tu ale budu dál pobírat plat a nahrazovat rozflákané notebooky nové bandě rádobý vývojářů.

„Jak vůbec jde ten projekt?“ zeptala jsem se. „Jak že se jmenuje ta apka? Promiň, asi bych to měla vědět.“

Nad mou omluvou jen mávl rukou. „V Hnízdě je teď tak pětadvacet start-upů. Chápu, že to všechno nesleduješ. Ten náš je Fizz.“

„Fizz. A... k čemu to je?“

„Je to apka na spolujízdy.“

„Dobry.“ *I když teda ne zrovna originální.*

„Mohlo by to být horší.“ Pokrčil rameny a dlouze se napil bourbonu. „Upřímně to moc dobře nejde.“

„Aha. To mě mrzí.“

„V pohodě. I když se to nepovede, pracovat v Hnízdě není do začátku špatný. Navazuješ spoustu kontaktů mezi lidma, co dělají start-upy. Mně je teprv šestadvacet – bude ještě spousta dalších příležitostí.“ Trochu se zamračil, jako by měl sám problém uvěřit, že selhání je reálná možnost. „Tak ty asi děláš na helpdesku ze stejného důvodu, ne? Je to cesta k něčemu lepšímu.“

„Jasně.“ Ve skutečnosti vůbec. V Hnízdě jsem pracovala proto, že mi tam jako první po škole nabídli práci, a já se rozhodla měsíční výplatě na zuby nekoukat. Ne když jsem se topila v dlužích za studia. Navíc nájem v New Yorku není za pakatel. Nedělalo mi starosti, jak rozběhnout kariéru. Spíš jak zaplatit účty.

Ale je fakt, že do Hnízda jsem nastoupila před čtyřmi lety. Teď mi bylo stejně jako Alexovi a dělala jsem tam, kam jsem šla hned po státnicích, a neměla žádný cíle nebo sny, jen tuhle práci, co nikam nevede.

Čas od času jsem myslela na to, jak super by bylo spíš mít vizi než vizionářům opravovat notebooky. Geniální nápady ale ne a ne přijít. Takže mi nezbývalo než dál dělat na helpdesku.

„Takže,“ povídá Alex. „Kde je ten někdo, s kým se tu máš asi potkat?“

Podívala jsem se na mobil a dotkla se displeje, jako bych tam čekala novou zprávu. „To netuším.“

„Já jsem ale rád, že jsme na sebe narazili.“

Nemohla jsem si pomoci a začala se usmívat. „Vážně?“

„Rozhodně.“ Usmál se taky. „Mluvili jsme spolu jenom jednou a hrozně krátce. Chtěl jsem se stavit a zase s tebou

někdy mluvit, ale nevymyslel jsem žádnou záminku. Možná bychom příští týden mohli zajít na oběd? Jestli máš čas.“

„Určitě!“ Musela jsem se držet, abych hlasitě nevypískla. Alex Hernandez se mnou flirtuje! Teda... flirtuje, že jo? Měla jsem v sobě už jednu a půl vodky se sodou, takže jsem si nebyla jistá. Možná mi ten drink jenom masíruje ego. Třeba ten rozhovor v hlavě moc nafukuju.

On se mi ale nepřestal dívat do očí, ani když zvedl skleničku s bourbonem a dlouze, pomalu se napil. Polknul, olízl si rty. Očima jsem sledovala jeho jazyk. Rozhodně se mnou flirtoval, tohle si nenamlouvám.

Možná jsem ve skutečnosti měla z pekla štěstí, že se na mě Brandon z Brooklynu vykašlal. Vlastně jsem byla upřímně ráda, že se ani neukázal. Protože Alex tu sedí. Doopravdy. To je mnohem lepší než se k někomu virtuálně hodit na Fluttru.

Sotva jsem si ale začala představovat, jak by večer mohl pokračovat – večeře při svíčkách, romantická procházka podél vody, jízda taxíkem k němu domů plná napětí a erotických náznaků –, někdo nosovým hlasem zavolal jeho jméno. On se okamžitě narovnal. Otočila jsem se a uviděla dlouhonohou brunetku, jak si vykračuje přímo k nám. Nebo teda přímo k Alexovi.

„Ahoj!“ Lípla mu pusou na koutek rtů a obtiskla mu tam růžovou rtěnku.

„Ahoj.“ Alex vypadal rozpačitě. Tak samozřejmě. Právě flirtoval s kolegyní přítelkyni za zády. *Hovado*.

Konečky rtů si setřel rtěnku. „Jenny, tohle je Melanie. Kolegyně z práce. Melanie, Jenny.“

Zdvorně se usmála a podala mi ruku. „Ahoj.“

„Ahoj.“

Jenny se posadila na stoličku vedle Alexe. Ten do sebe se zavřenýma očima lil zbytek svého Maker's Mark. Ona se přes

něj podívala na mě se zdvořilým, ale chladným úsměvem na růžově namalovaných rtech. Asi naznačovala, že mám jít.

Rozsvítila jsem mobil. Bylo 18.42. Brandon z Brooklynu už nepřijde ani náhodou. *Hovado.*

„Můžu zaplatit?“ Začala jsem na barmana mávat jako šílená, aby si mě všiml, a hned napsala Whitney: **Kde jsi?**

Alex mezitím něco šeptal Jenny do ucha a ta se hihňala jako maniak. Barman mi přinesl účet, já prudce plácla kartu na terminál a tvářila se, že neslyším tu zjevnou předebru vedle sebe.

Bože, jsem to ale blbka.

Na mobilu se mi rozsvítila odpověď od Whitney: **Rande už skončilo? To muselo stát za to! Jsme ve Verlaine. Pojď za náma!!!**

Napsala jsem, že jedu, a podepsala účet. Sklouzla jsem na zem a nohy stoličky zaskřípaly po zemi. Alex se otočil. „Ty už jdeš?“ zeptal se trochu překvapeně.

„Jo.“ Nedokázala jsem se mu podívat do očí, tak jsem se místo toho zadívala na Jenny. „Ráda jsem tě poznala, Jenny.“

Její úsměv změkl. „A já tebe.“

Byla jsem skoro u dveří, když za mnou Alex zavolal: „Uvidíme se v pondělí, Melanie!“ Bylo mi tak trapně, že na pořádnou reakci jsem se nezmohla, tak jsem jen tak napůl zamávala přes rameno a utekla. V hlavě mi znělo: *Už nikdy na Fluttr ani nevlezu.*

2

Holky jsem uviděla, jakmile jsem vlezla do Verlaine. Seděly v hloučku na konci polstrované sekce v zadní části baru. Zrovna mluvila Lia a podle zasněného úsměvu mi bylo jasné, že mluví o svém novém příteli Jayovi. Dani seděla vedle ní, předkloněná, lokty měla opřené o stehna a pozorně poslouchala. Whitney seděla na druhé straně, pohledem bloudila po místnosti a zjevně hledala něco zajímavějšího. Když si mě všimla, vystřelila do vzduchu ruku plnou náramků.

„Mel!“ Její hlas se nesl přes hudbu i hlasy hostů. Dani a Lia zvedly hlavu a já se k nim začala proplétat davem.

„Čau.“ Vmáčkla jsem se vedle Whit a omylem u toho vrazila do kluka vedle. „Pardon,“ povídám.

„V pohodě,“ řekl on. Podle skelného pohledu si zlevněné speciality happy hour užil opravdu až do dna. „Ty do mě můžeš vrazit, kdykoliv chceš, zlato.“

No fuj.

Naklonila jsem se od něj směrem k holkám. „Co je nového?“

„Lia zrovna říkála, jak si budou užívat Mexiko,“ řekla Dani.

„Mexiko? Hustý!“

„Cabo,“ upřesnila Lia. „Jay mě bere do strašně luxusního hotelu přímo na pláži.“

Jak jinak. Jay ji pořád zasypával drahými pozornostmi. Večere ve vyhlášených restauracích. Nejlepší lístky na muzikály na Broadwayi, co byly měsíce předem vyprodané. Šperky, které stály víc než semestr školného na vysoké. Luxusní dovolená byl jen další, logický krok.

Musím přiznat, že jsem jí to malinko záviděla. Po letech chození s jedním zoufalcem za druhým bylo těžké sledovat, jak je Lia blahem úplně mimo, a neříkat si přitom: *Proč ne já?* Její vztah mi ale zároveň dával naději. Jen dva a půl měsíce zpátky si ho Lia vybrala na Fluttru jediným swipnutím doprava. A teď spolu míří na mexickou pláž. Když to zafungovalo jí, může to zafungovat i mně. Určitě někde v té aplikaci existuje ještě aspoň jeden ucházející chlap. *Možná bych to neměla tak rychle vzdávat.*

Na stole před námi osychal na porcelánovém talíři osamělý jarní závitek. Vypadal, že už tam leží dlouho: zelí bylo zvadlé a na omáčce byl škraloup. Ale vzhledem k tomu, že jsem od svého obvyklého sendviče s arašidovým máslem k obědu nic nejedla, mi při pohledu na závitek mocně zakručelo v břiše.

„Budete to někdo?“ Nečekala jsem na odpověď a nacpala si celý závitek do pusy. Už jsem jedla čerstvější, ale mrkev ještě trochu křupala a můj žaludek se na chvíli přestal svírat hlady.

Lia dál vyprávěla o šnorchlování a vyjíždkách na lodi při západu slunce a já přemýšlela, jestli se mi někdy poštěstí jet do luxusního hotelu v Cabo. Spíš ne. Na to bych potřebovala spoustu peněz nebo nějakého boháče, který by za mě platil. A zatím to vypadá, že zůstanu sama po zbytek svého zadluženého života.

Přišel číšník a začal sklízet prázdné skleničky a talíře. „Další rundu, dámy?“

Whitney nadšeně zahlásila: „Rozhodně!“ Pak se otočila ke mně. „A co ty, další strašný rande?“

„Docela. I když... ne úplně.“

„Co to znamená? Buď to bylo na hovno, nebo ne.“

Upřely se na mě tři páry zvědavých očí. Zarazila jsem se, najednou mi bylo strašně trapně z toho, že se ani neobtěžoval přijít. Vyvolávalo to ve mně pocit, že je na mně něco špatně, což byla blbost, protože Brandon z Brooklynu o mně nic nevěděl. Jen jméno, věk a lokalitu. Naše krátká konverzace se odehrála jen ve virtuálním světě. Když to řeknu nahlas, potvrdím, že se to opravdu stalo.

Lia mě ale měla prokouknutou. „Ani se neukázal, co?“

Nadechla jsem se. „Ne.“

Všechny naráz zalapaly po dechu. Whit vykřikla: „To je sráč!“

Lia se natáhla a položila mi ruku na koleno: „To mě mrzí. Jestli to pomůže, mně se to stalo taky.“

„Fakt?“

„Jo. Na posledním rande, než jsem potkala Jaye. S někým jsem se takhle domluvila, že se potkáme ve Village, a on vůbec nedorazil.“

„Nejmenoval se Brandon?“

Pokrčila rameny. „Upřímně, už si to nepamatuju. Jako kdyby se to ani nestalo v tomhle životě.“

„Chlapi jsou příšerný,“ zapojila se Whit.

„Ne všichni,“ řekla Lia vyčítavě. „Znáš to – musíš políbit spoustu žabáků, než najdeš svého prince.“

Jo, jasně. Mýtus o princí z pohádky. Ta nesmyslná představa, že se dá najít dokonalý muž, co vám splní každé přání a naplní každou potřebu. Nepřišlo mi zrovna reálné, že by na světě bylo dost princů na to, aby uspokojili všechny ženy světa. Taký se mi nezdálo, že by všichni trávili čas na Fluttru a jen čekali, až je najdu jedním swipnutím.

„Ne, Whit má pravdu. Chlapi jsou strašný.“

„Nejen chlapi,“ vložila se do toho Dani. „Na mě se co chvíli vykašle nějaká ženská, kterou jsem potkala na Irisu.“

„Co je Iris?“ zeptala se Lia.

„Nová seznamková apka pro queer ženský.“

„Takže s Fluttreem jsi to vzdala?“

„Ne,“ zavrtěla Dani hlavou. „Jen jsem chtěla zkusit i něco jinýho. Flutter má slušnou sekci pro LGBTQ uživatele, já si ale říkala, jestli třeba v čistě ženském prostředí nebude jiná atmosféra – třeba taktnější. A míň keců a lží. Zatím teda nic moc.“

„Proč je seznamování přes net tak strašný?“ skučela jsem.

„Řekla bych, že to bude tím citovým odpojením spojeným s digitální korespondencí a neschopností vytvářet skutečný spojení při absenci fyzických vjemů. Philip Brixton vedl celou řadu studií o neverbální komunikaci. Ty výsledky jsou fascinující.“

Nikdo jiný než Dani by nedokázal udělat z pátečního holčičího nadávání na chlapy akademickou analýzu lidského chování. Samozřejmě jsem na ni byla hrdá, že se jí daří, ale nikdo z nás ostatních nedělá doktorát ze sociologie. Její učené výrazy a odkazy na záhadné výzkumy jdou totálně mimo nás. Nechtěla jsem ale, aby si připadala trapně, tak jsem prohodila: „Zajímavý...“ I když jsem neměla tušení, o čem to mluví.

Whit tak taktní nebyla. „Mluv normálně, šprte.“

Dani si hodila záplavu copánků přes rameno a posunula si brýle na nose o trochu výš. „Znamená to, že ti stěží může začít na někom záležet, když se mu ani nepodíváš do očí. Řeč těla je pro vytváření vztahů zásadní.“

„Vidíš? Furt říkám, řeč těla je důležitá.“ Whitney si upravila push-upku tak rázně, že jí z hlubokého výstřihu skoro vypadla prsa. Opilec vedle mě zamumlal nějakou chlípnuou poznámku, ale Whit ho ignorovala a pokračovala: „Já jsem

ale nikdy neměla s chlapama na Fluttru problém. Jasně, občas se z někoho vyklube pošuk s úchylnou na šikmooký holky, což ale není problém jenom Fluttru. A to celou tu tvoji teorii o odpojení vyvrací.“

„To, co ty na Fluttru děláš, bych neoznačovala jako ‚vytváření vztahů‘,“ poznamenala Dani, zrovna když číšník přinesl naše drinky. Lia a já jsme vyprskly, ale Whit se vítězoslavně usmála. S online seznamkami měla ohromný úspěch, protože je používala čistě na jednorázovky. Žádný normální chlap by nikdy neswipnul doleva přes fotku Whitney Hwangové: našpulené rudé rty, lesklé černé vlasy, nekonečný výstřih. Do kolonky zaměstnání napsala „Provokatér“, což nebylo úplně od věci, vzhledem k tomu, že pracovala v PR. Už jsem ztratila přehled o tom, kolik chlapů na jednu noc díky Fluttru ulovila.

A pro ni to bylo určitě bezva. Ale já chtěla něco na víc než jednu noc.

„Já bych jen ráda, kdyby šlo vyfiltrovat všechny, kdo nehlédaj vztah,“ řekla jsem nahlas. „A ty, kdo tvrdí, že vztah hledaj, ale není to pravda.“

„Jako ty, co si s tebou pár týdnů píšou a pak zničehonic přestanou odpovídat,“ přidala se Lia.

„Nebo ty, kdo na rande ani nepřijdou,“ doplnila Dani a zvedla sklenku martini.

„Nebo ty, co posílaj fotky svého ptáka,“ řekla jsem.

Dani se zděšeně příkrčila. „To se mi ještě nestalo.“

„Jasně že ne. Chodíš jen s ženskýma.“

„Jo a je bezva, jak s tím pokaždý vyrukujou zčistajasna,“ řekla Lia. „Vždycky nic, kecáme o počasí a najednou – překvásko! Tady máš penis. Proč to dělaj?“

„Prostě exhibicionismus,“ usoudila Dani.

„Hraničí to se sexuálním obtěžováním.“

Whit naklonila hlavu na stranu. „Hele, mě občasná fotka péra nijak neobtěžuje.“

„Chlapi jsou strašný.“ Dopila jsem zbytek svého martini jedním dramatickým lokem a postavila skleničku na stůl tak rázně, že jsem se divila, že se nerozletěla na milion střepů.

„Váš problém je,“ řekla Whitney, „že na to jdete úplně blbě. Fluttr není místo, kde by se dalo najít ,a žili spolu šťastně až do smrti.““

Lia zvedla prst do vzduchu. „No já tam našla Jaye.“

„My víme,“ Whitney obrátila oči v sloup.

„Já ani nehledám šťastně až do smrti,“ vložila jsem se do toho. „Stačilo by mi šťastně zrovna teď. Potkat chlapa, kterému by třeba stálo za to mě poznat, co by mi nelhal a choval se ke mně s respektem.“

„No tak to na Fluttru nenajdeš.“ Whit vylovila ze dna martini sklenice liči a strčila si ho do pusy. Pak se jí oči rozšířily a zajiskřily: „Hej a proč neuděláš svoji vlastní seznamkovou apku?“

Lia a Dani udělaly „ooo“ a „aaa“.

„To je super nápad!“

„Jasně, a můžeš ji udělat fakt výběrovou. Vyhodit všechny zoufalce.“

„By Fluttr za chvíli zkrachoval!“

„Není kolem tebe furt spousta start-up investorů? Do nový seznamkový apky by šli určitě hned!“

„To není tak jednoduchý,“ řekla jsem.

„Kdo říká, že to má být jednoduchý?“ opáčila Whitney. „Nemusí to být snadný, stačí, když je to proveditelný.“

„Můžu ti pomoci navrhnout design stránek, jestli se bojíš toho,“ řekla Lia. Byla to od ní vážně milá nabídka, vzhledem k tomu, že už takhle byla věčně zahlcená svojí normální prací grafičky pro velkou reklamku.

Já ale neměla starost o design stránky. Spíš o všechno ostatní. Viděla jsem, čím si procházejí lidi u nás v práci.

Několik měsíců nekončících požadavků a bezesných nocí. Zklamání. Selhání. Odmítnutí. Na konci tříměsíční inkubační doby se jen půlce Ptáčat podařilo získat další financování. Zbytek líhnoucích se start-upů prostě umřel.

Navíc vydat apku pod mým jménem by byla hrozná zodpovědnost. Kdyby byla k ničemu, mohla bych nadávat tak akorát na sebe. Pracovat na helpdesku sice není nic extra, ale v pět si pípnu odchod u dveří a všechen stres nechám v kanclu za sebou. Nikdy si ho netáhnu domů.

„Hele, to prostě nejde,“ řekla jsem.

Whitney si povzdechla a spojila si konečky prstů pod bradou. Věděla jsem, co přijde. Další přednáška na téma „musíš se vzchopit a vybojovat si svoje místo u stolu“. Rady, jak si mám naplánovat život, a tipy, jak ten plán splnit.

Fakt jsem to teď nechtěla řešit. Chtěla jsem si užít jednoduchou páteční noc a nadávat s partou kamarádek na to, jak jsou chlapi hrozní. Nešlo by to?

Než ale Whitney stihla spustit, přišel číšník s plným podnosem panáků. Postupně je stavěl před nás a já se ozvala: „Ty jsme si neobjednaly. Nebo jo?“

„Ne,“ odpověděl. „Posílá vám je mladý muž po vaší levici.“
Bezva.

Opatrně jsem se podívala přes rameno a uviděla opilého kluka, jak zírá Whitney do výstřihu. „Na zdraví, dámy,“ prohlásil s nezřetelnou výslovností.

A to je další věc, kterou teď vážně nechci řešit: balení cizího ožralého kluka. Kdybychom si drinky daly, chtěl by se bavit, nebo bychom mu měly aspoň poděkovat. A já nechtěla děkovat někomu, kdo na nás celý večer agresivně čumí.

„My je nechceme,“ řekla jsem číšníkovi. „Vemte si je.“

„Počkej,“ zarazila mě Whitney. „Proč odmítáš drink zadarmo?“

„Nechci se s ním bavit, ty jo?“

„Jako nechci, ale nemusíme se s ním bavit jen proto, že nám koupil jednu rundu. Tak to nefunguje.“

Kluk se naklonil tak, že mi prakticky ležel v klíně. „Stá-
čilo by díky, dámy.“

Whit se otočila k číšníkovi, který vypadal, jako když chce utéct z místa činu, ať už se schyluje k čemukoliv. „Ne, má pravdu,“ řekla mu. „Vemte je zpátky.“

Zatímco číšník poslušně rovnal panáky zpátky na pod-
nos, ožrala se zamračil. „Trochu vděku by vám neuškodilo,
holky.“

„Co prosím?“ řekla Lia.

„Smě slyšela.“ Otočil se na ni a od pusy mu odlétla slina.
„Máš štěstí, že *tobě* drink vůbec někdo koupil. Bez té vedle
tebe, který více kozy ven, bych se na tebe dvakrát nepodíval.“

Než jsem si stihla všimnout, co se děje, Whit se postavila,
popadla dva panáky z podnosu chudáka číšníka a vychrstla
je ožralovi do obličeje. Po tvářích mu tekla jantarová tekutina
a kapala mu na upnuté tričko s límečkem. On jen ztuhle
seděl, reflexy zpomalené šokem a alkoholem. Lidi u stolů
kolem ztichli a zůstali na nás zírat v očekávání, co bude dál.

My už ale věděly svoje: když Whit začne házet pitím, je
čas jít. Posbíraly jsme si kabelky a bundy a vyhrnuly se ze
dveří, zrovna když naposledy přes rameno ječela: „Kreténe!“

Venku na chodníku jsme si srovnaly sukně a vlasy. „Všich-
ni v pohodě?“ zeptala se Dani.

Vzájemně jsme se ujistily, že nám nic není. Nebylo to
poprvé, co nás nějaký chlap obtěžoval, a určitě ani naposled.

Pevně jsem sevřela kabelku a rozhlédla se. Rivington
Street byla plná víkendového veselí. Rozesmátí lidi vycházeli
z restaurací a zapadávali do barů. Párty sotva začínala, ale
já chtěla jen dojet domů a schovat se pod peřinu. Swipnout
doleva přes celou tuhle noc: Brandona, Alexe, všechno.

„Já asi pojedu.“

„Tak to ani omylem.“ Whit mě chytila za zápěstí a vlekla mě ulicí k Ludlow Street. „V Arlene’s je dneska rock’n’roll karaoke.“

Lia vypískla. „Jee! Pojdme! Ať jsme tam brzy a dostanem se na seznam.“

„Hele, já na to dneska asi nemám,“ vrtěla jsem hlavou.

„Jen pojd.“ Dani mi stiskla rameno. „Si představ, o kolik líp ti bude, když si vyřveš hlasivky u ,Life on Mars.“

Na tom něco bylo. Neexistuje bolest, na kterou by Bowie nestačil. A není lepší lék na zoufalství z toho, co mi chlapi se životem provedli, než nové zážitky v kruhu super kamarádek.

3

Bohužel jsem si z toho, co se dělo po našem odchodu z Ver-laine, skoro nic nepamatovala. Zřetelně jsem si vybavila jen spoustu piva Coors Light.

Podle toho, jak mě škrábalo v krku, jsem ale vyřvávala spoustu Bowieho písniček. A mlhavě jsem si vybavovala, jak do sebe házím nějakou porci bůhvíjakého masa, co jsem si koupila u stánku na Stanton Street. Mezi zuby jsem ještě pořád měla nějaké kousky chutnající po česneku. Zjevně mi nepřišlo podstatné si před spaním čistit zuby nití.

Škvírami v žaluziích dovnitř pálilo slunce. Zamžourala jsem a pokusila se posadit, ale pokoj se kolem mě točil na můj vkus trochu moc rychle. Tak jsem radši odpojila mobil z nabíječky a zalezla zpátky pod peřinu.

Když jsme se nad ránem rozloučily, založily holky skupinový chat. Můj prastarý mobil se vybil někde v půlce, tak jsem ho teď zapnula, abych zjistila, co se dělo dál.

DANI 2.25: Ví někdo, kam se poděla Whit?

LIA 2.27: Naposled jsem ji viděla zakousnutou do nějákýho hipstera v rohu Arlene's.

DANI 2.28: Nebyl to ten týpek s krouceným knírem???

LIA 2.30: Jo.

WHITNEY 3.45: Tak abyste věděly, kroucený kníry teď dost jedou.

WHITNEY 3.46: A navíc je to herec.

WHITNEY 3.47: Aspoň myslím.

LIA 11.04: Máš jeho číslo?

WHITNEY 11.52: K čemu by mi bylo?

DANI 12.12: Je vám taky tak strašně zle?

LIA 12.15: Já ti říkala, ať si nedáváš ty SoCo panáky!

WHITNEY 12.17: Fujtajksl. SoCo fakt nikdy.

DANI 12.18: Uuuuuuuuuuuuggggggghhhhhhhh

WHITNEY 12.25: Mel, jak jsi na tom?

LIA 12.27: Jo, jsi ok?

LIA 12.28: Ten kebab, co jsi jedla, když jsi lezla do taxíku, vypadal dost jetě.

Zvláštní, mně připadal ok. Měla jsem v tu dobu už tak příšerný hlad, že bych snědla cokoliv.

MEL 12.40: Mám trochu kocovinu, ale jinak v pohodě.

Zavřela jsem oči, protože se mi tělem šířily vlny nevolnosti. Možná to maso nebyl ten nejlepší nápad. Měla jsem Liu poslechnout.

Mobil zabzučel a já otevřela jedno oko, abych si přečetla, co píšou holky. Ale nebyla to zpráva – bylo to upozornění z Fluttru.

PÍŠE VÁM JOE!

Jo, jasně. To je ten, jak se nás Fluttr snažil dát dohromady, ještě než začala ta včerejší přehlídka ponížení. Chci si to vůbec číst? Whit mě varovala: Fluttr není místo, kde by se dal najít solidní chlap.

Pořád jsem si ale říkala – a co Lia a Jay? Na Fluttru *jsou* i slušní chlapi. Jen to možná bude chtít trochu vytrvalosti, abych je našla.

S pocitem naděje jsem klikla na upozornění pro zobrazení zprávy. A vyskočila na mě fotka Joeyho ptáka v celé své naběhlé, žilnaté trapnosti.

Do prdele.

Švihla jsem mobilem na druhou stranu pokoje, kde se odrazil od zdi a s hlasitým třesknutím přistál na komodě. To nebude levná oprava.

Zabořila jsem obličej do dlaní a pomalu, odměřeně dýchala, abych si zklidnila divoce bušící srdce. Normálně by mě fotka Joeyho péra nerozhodila. Chlapi jsou prostě někdy divní a nechutní. Jestli se chci pohybovat ve světě online seznamek, s fotkami ptáků se musím naučit počítat.

Normálně bych zprávu smazala a odebrala si ho ze seznamu těch, kdo se mi líbí, ale to mi najednou přišlo málo. I když mi Joe z Murray Hill už nikdy nenapíše, dál bude na Fluttru posílat fotky svého penisu dalším nic netušícím ženám.

Mohla bych ho poslat do háje. Ten nápad se mi zamlouval. Mně by se rozhodně ulevilo, ale dost možná by to nemělo žádný efekt. Někdo, kdo posílá fotky svého ptáka cizím lidem, už tak nemá kouska studu v těle. Kdybych mu začala nadávat, dost možná by ho nějak zvráceně uspokojilo, že mě to zvedlo ze židle.

Opravdu dobře by mi udělalo, kdyby ho vyhodili z Fluttru, aby neměl kde ukájet svůj exhibicionismus. Profily se daly nahlásit jako urážlivé nebo obtěžující nebo spam, ale co jsem věděla, Fluttr to dál nijak neřešil.

Moje myšlenky přerušilo zaklepání na dveře ložnice. *Bezva.* Jako by mi nebylo už tak dost mizerně, ještě musím řešit, co chce proboha Vanessa.

Další zaklepání. „Melanie? Jsi v pohodě?“

„Jo.“ Můj hlas zněl nečekaně chraplavě. Odkášala jsem si, odhodila deku a na vratkých nohách udělala ten jeden a půl kroku od postele, abych mohla otevřít dveře. Vanessa stála na chodbě, světle hnědé oči jí zářily a z lesklého kaštanového drdolu na vršku hlavy jí netrčel ani vlasek.

„Není ti něco?“ Prohlédla si mě od hlavy k patě s výrazem někde na půli cesty mezi znechucením a obavami. „Přišlo mi, že jsem slyšela ránu.“

„Všechno dobrý.“ *Jen jsem házela křehkou věcičku přes pokoj, nic velkého.* „Děje se něco?“

„Dostala jsi můj e-mail?“

„E-mail?“

„O tý párty.“

„Jaký párty?“

Vanessa protočila oči. „Kdybys ten e-mail dostala, tak bys to věděla.“

„Je ta párty hned teď?“

Přimhouřila oči. „Jasně že ne. Příští víkend.“

„Takže to může počkat?“

„Nemůže. Potřebuju se ujistit, že se ten e-mail poslal.“

Její umělé řasy se třepotaly jako křídla kolibříka. Vytřela jsem si ospalky z koutků očí. „Sotva jsem se probudila.“

„Prosím!“ škemrala. „Poslala jsem to před chvílkou, ale pak mi začal nějak blbnout počítač, tak nevím, jestli se to poslalo. Jo a to mi připomíná, že budu potřebovat, aby ses mi pak podívala na počítač.“

Bylo jasné, že nikam nepůjde, dokud jí neodpovím. „Se ti podívám.“

Trochu poskočila. „Děkuju!“

Vzala jsem mobil z komody, kam spadl displejem dolů. Škoda naštěstí nebyla ani zdaleka tak hrozná, jak jsem čekala. Jen tenká prasklinka vpravo dole. Nic se neroztříštilo, ani nevypadly žádné kousky ven. Ty bláho, já mám štěstí!

„Jee.“ Vanessa nesouhlasně našpulila rty. „Co se ti stalo s mobilem?“

„Um... spadnul mi na zem.“

„To je na nic.“ Mlaskla jazykem. „Tady za rohem ti ho spraví levně. Snad za devadesát devět babek nebo tak nějak.“

„Dík. Zajdu tam.“ To určitě, dám sto dolarů za malou prasklinku. Telefon v pohodě funguje. Zmáčkla jsem tlačítko a displej se rozsvítil, takže se objevil Joeyho penis do posledního detailu.

Vanessa vyjekla a uskočila, jako by čekala, že vyskočí a zaútočí na ni. „Co to sakra je?“

„To je Joe z Murray Hill.“ Ukázala jsem jí ho, aby na něj pořádně viděla, a Vanessa ustoupila dál do chodby.

„Proč to máš na mobilu?“

„No já za to nemůžu, já to po něm nechtěla.“ Podle zamračeného čela mi nevěřila. „No nechtěla! Ty jsi nikdy nedostala nevyžádanou fotku péra?“

„Co?“ Zavrtěla hlavou s takovou vervou, až se jí rozklepal drdol. „Jasně že ne! Za co mě máš?“

„Nemá to nic společného s tím, co jsi zač.“ *Nebo co jsem zač já, když jsme u toho.* „Chlapi je prostě posílaj, jen tak, když swipneš, že se ti líbí. Nepoužíváš Flutter?“

Znechuceně ohrnula rty. „No fuj. Ne! Ta představa, že chodím s nějakým náhodným úchylem, kterýho jsem potkala na internetu...“ Větu zakončila dramatickým oklepáním.

„Není to o moc jiný, než když ho potkáš na párty nebo v baru nebo ve frontě v Starbucks. Všichni jsou si na začátku cizí.“ I když je fakt, že asi nepotkáte moc cizích chlapů, co by vám uprostřed plné kavárny ukazovali péro.

„To jsou všechno strašný způsoby, jak někoho potkat!“ Založila si dlouhé, štíhlé ruce na prsou a vystrčila bradu. „Než někomu dovolím, aby mi strčil jazyk do pusy, nejdřív si seženu pár referencí.“

„Referenci?“

„No jasně, než přijmeš zaměstnance, nejdřív obvoláš bývalý zaměstnavatele a ověříš si, že má skutečně ty schopnosti a zkušenosti, co ti tvrdí, ne? Tak jak si můžeš začít s někým, o kom vůbec nic nevíš?“

Nechtělo se mi to přiznávat, ale nebyla to zrovna špatná myšlenka. I tak to ale znělo ujetě. Představila jsem si její inzerát na Craigslistu s dodatkem, ať jí potenciální nápadníci zašlou své životopisy. A jak pak obvolává jejich bývalé přítelkyně, rodinné příslušníky a daňové poradce. A teprve když si všechno ověří, domluví si první rande.

Na rozdíl ode mě, která skočím po každé příležitosti potkat pěkného chlapa, který se mi objeví na displeji.

„Jak to ale děláš?“ zeptala jsem se. „Jak získáš o někom reference?“

„Chodím k dohazovačce. Zve si muže k sobě, prověří je, a když najde někoho, kdo odpovídá mým standardům, domluví nám schůzku.“

Nikdy jsem Vanessu neviděla v bytě s nikým, kdo by vypadal jako milenec nebo přítel. „Našla jsi někoho, co by za něco stál?“

Nakrčila nos. „Byly už i druhý rande, ale nic vážného. Aspoň zatím. Ale tak zkouším to teprve rok.“

Rok. Takže její strategie, jak potkat toho pravého, nebyla o nic efektivnější než moje. Taky mě ale napadlo, jak vysoké asi její „standards“ mohou být.

„Jmenuje se Vilma,“ dodala. „Bere jen málo klientů na doporučení, ale můžu se jí o tobě zmínit, kdybys chtěla.“

Dokázala jsem si dobře představit, kolik Vilma za svoje služby může chtít. Nejspíš víc, než kolik platíme za to doupě, kde bydlíme. Teoreticky to znělo hezky, ale ne všichni si můžeme dovolit svou osobní Vilmu, která prolustruje každého chlapa, kterého potkáme. Jak si ji může dovolit Vanessa?

Možná práce virtuální osobní asistentky vynáší víc, než si myslím? Jestli jo, asi bych měla změnit práci.

„To je dobrý. Podívám se na ten e-mail.“ Swipnutím jsem zahodila obrázek Joeyho péra a na prvním místě ve schránce našla nový e-mail od Vanessy.

Odesílatel: Vanessa Prattová

Skrytá kopie: Melanie Stricklandová

Předmět: Sraz na střeše!

Ahoj vespolek!

Je tu jaro, takže přišel čas oslavit pěkný počasí v New Yorku nějakou tou venkovní akcí. Doražte příští sobotu, 14. dubna, v osm večer ke mně na střechu (Downtown Brooklyn). Čeká vás pití, spousta dobrot a ten nejkrásnější výhled.

Těším se na vás!

V.

„My můžeme mít na střeše párty?“ zeptala jsem se.

„Technicky vzato ne. Ale každému to bude jedno.“

„Možná ne každému.“

„Tak si budou stěžovat správci, no. Co udělá?“

Mrzelo mě, že nemůžu být jako Vanessa a kašlat na věci jako osobní bankrot nebo soudem nařízené vystěhování.

„Ok. No, vypadá to, že se ten e-mail poslal v pohodě.“

„Super, dík. Pozvi, kohokoliv chceš. A dej vědět, jestli budeš chtít spojit s Vilmou.“ A bez rozloučení odběhla.

Zavřela jsem dveře a zapadla obličejem napřed zpátky do postele, připravená prospat zbytek soboty. Za několik vteřin mi zabzučel telefon.

PÍŠE VÁM JOE!

Věděla jsem, že se na to mám vykašlat. Nic, co mi Joe z Murray Hill může psát – nebo chtít ukázat – nestojí za pozornost. Ale nemohla jsem si pomoci. Po letech používání digitálních zařízení jsem nebyla schopná nechat zprávu svítit jako nepřečtenou. Moje prsty se rozhodly, než se do toho mozek vůbec stihl vložit.

A samozřejmě to byla další fotka jeho péra. Teda byla to ta stejná fotka toho stejného péra, kterou mi poslal před pár minutami. Asi se bál, že mi ta první nepřišla, tak ji pro jistotu poslal ještě jednou.

Palec se mi zastavil nad tlačítkem „Uživatel už se mi nelíbí“. Vymazat ho ze svého virtuálního života by byla jediná rozumná věc. Když mu napíšu, jen dostane pozornost, což chce. Zároveň jsem ho ale nechtěla nechat v omylu, že to, co dělá, je v pořádku.

Už jsem měla dost bezohledných chlapů tohohle města. Chlapů, co bezostyšně flirtují s kolegyní, když se jejich přítelkyně zrovna nedívá. Chlapů, co se na něčem domluví, aniž by měli vůbec v úmyslu to dodržet. Chlapů, co se někomu líbí v seznamce na internetu, začnou se s ní bavit a okamžitě jí začnou posílat fotky svého ptáka.

Nejhorší na tom bylo, že jsem jim na ty kecy vždycky skočila. Pořád dokola mi hráli na city a dělali ze mě blbce, a já si vždycky řekla, že třeba tentokrát to bude jinak. A nikdy jsem je neposlala do háje. Nechala jsem je, ať si jdou životem spokojeně dál a nikdy nepřevz mou zodpovědnost za nic, co dělají.

To končí tady a teď.

Klikla jsem na „Odpovědět“ a napsala jen jedno slovo: **Proč?**

Hned mi přišla reakce: **Proč ne?**